MIELIPIDE

Mikäli kehitysmaan ihmiset voivat osallistua paremmin ehdoin maailmantalouteen, se takaa heille kehitysyhteistyöhön laitettuja varoja suuremmat tulot. **PUHEENJOHTAJA ANTTI KYLÄNPÄÄ, EETTISEN KAUPAN PUOLESTA RY**

LUKIJALTA

Sokerimarkkinoilla on pudotuspeli

Euroopan komission Suomen edustuston päällikkö Eikka Kosonen kirjoitti (MT 23.12.2011), että komissio tähtää sokerialan parempaan kilpailukykyyn. Komission näkemyksen mukaan parempi kilpailukyky saavutetaan siirtämällä tuotanto EU:n tehokkaimmille alueille, kuten Ranskaan ja Saksaan. Tämän seurauksena tuotanto loppuu korkeiden kustannusten alueilla, esimerkiksi Suomessa.

Komission sokerianalyysiä kohtaan esittämämme kritiikin kärki on olettamus sokerijuurikkaan satotason kehityksestä. Miksi komission analyysissä sokerijuurikkaan satojen oletetaan laskevan yhdeksän prosenttia?

Eurostatin tilastojen mukaan vuonna 2009 sokerijuurikkaan keskisato oli EU:ssa 16 prosenttia korkeampi kuin vuonna 2004. Euroopan sokeriyritysten yhdistyksen (CEFS) tilastojen mukaan keskisato on noussut 21 prosenttia samalla ajanjaksolla. Luotettavat tilastot osoittavat sokerijuurikkaan keskisatojen nousseen. Miten komissio voi selittää laskevan satotason?

Jos Aglink-Cosimo mallissa on käytetty vääriä oletuksia, tulokset ovat epäluotettavia.

Mallissa käytetty oletus sokerijuurikkaan keskisatojen pienenemisestä hillitsee sokerin ylituotantoa EU:ssa. Pienempi ylituotanto merkitsee pientä sokerin hinnan laskua EU:ssa. Tämä saa kiintiöiden poiston vaikutuksen EU:n sokerin hintoihin näyttämään maltilliselta tai jopa merkityksettömältä. Mallin tulokset saattavat harhauttaa päätöksentekijöitä EU:ssa, sillä todellisuudessa kiintiöiden poiston vaikutukset voivat olla huomattavia.

Komissio vahvisti, ettei Aglink-Cosimo malli pysty erottelemaan jäsenmaiden eroja. Selvitetäänkö Euroopan komissiossa myöhemmin valmistuvassa täydentävässä tutkimuksessa kaikkien 18 sokeria tuottavan jäsenmaan sokerintuotannon kiintiöylijäämät?

Suomessa kiintiöylijäämien selvittämiseen kului hyvin paljon työtä ja aikaa, puhumattakaan laskemiseen tarvittavien tietojen keräämiseen liittyvistä hankaluuksista.

Ilman oikeaa tietoa eri maiden sokerijuurikkaan viljelyn kiintiöylijäämistä on mahdotonta mallintaa kiintiöiden poiston vaikutusta eri jäsenmaissa.

Kiintiöiden poistamisesta seuraa kova kilpailu EU:n markkinoilla, mikä laskee sokerin hintaa EU:ssa. Tämä johtaa pudotuspeliin sokerimarkkinoilla. Suomessa sokerijuurikkaan tuotanto ei voi jatkua hyvin matalalla hinnalla. Myöskään Afrikan, Karibian ja Tyynenmeren-maat (AKT-maat) eivät pysty kilpailemaan EU:n sokerimarkkinoilla alhaisella hinnalla näiden maiden korkeiden tuotantokustannusten takia. Tämä merkitsisi sitä, ettei EU olisi enää tuottoisa markkina-alue AKT-maille.

Komission tavoite paremmasta kilpailukyvystä tarkoittaa kovempaa kilpailua EU:n sokerimarkkinoilla. Kova kilpailu sulkee korkeiden kustannusten tuottajamaat EU:ssa ja kehitysmaissa ulos EU:n sokerimarkkinoilta.

Kosonen kirjoitti, että nykyisten järjestelyiden jatkaminen vaarantaisi koko eurooppalaisen sokerialan tulevaisuuden. Tarkoitetaanko tällä sitä, että nykyinen järjestelmä estää suurien jäsenmaiden, kuten Saksan ja Ranskan, sokeriteollisuuden mahdollisuuksia laajentaa tuotantoaan tai rajoittaa niiden sokerin vientiä maailmanmarkkinoille?

On tärkeää, että Suomi kohtaa edessä olevan uudistuksen aiheuttaman haasteen tietoisena ja valppaana. Irlanti, joka on luopunut omasta sokerintuotannosta, meni edelliseen uudistukseen luottaen sokeasti EU:n komission analyyseihin. Tätä virhettä on Irlannissa viime aikoina kaduttu karvaasti.

Ellen Huan-Niemi
Petri Liesivaara
Maa- ja elintarviketalouden tutkimuskeskus (MTT)

JAANA KANKAANPÄÄ

Ilman oikeaa tietoa eri maiden sokerijuurikkaan viljelyn kiintiöylijäämistä on mahdotonta mallintaa kiintiöiden poiston vaikutusta eri jäsenmaissa, kirjoittajat toteavat.

Vaaleista

Tarvitsee perua MT:n tilaus. Lehti on niin Niinistö vastainen. Taitaa haluta Haaviston ennemmin.

Tilaaja

Kuinka monet vaalit keskusta aikoo vielä Väyrysellä hävitä?

Ei nimimerkkiä

Pöö, ei ole mitään pelättävää. Nyt loppui Paavo Lipposen uho.

HPA

Muistakaa karjatilalliset. Niinistö hyväksyy salakuvaamisen ja kohteli ministerinä tylysti maataloutta.

Ääni Pekalle

Täydellistä manipulointia! Juuri suunnitelmien mukaan. Raha, rahan media ja Helsinki saivat presidenttinsä. Nato seuraavaksi?

Todella vaarallista

Maaseudun asujille tuli mahdoton äänestysvalinta. Niinistöä ei maaseutu kiinnosta ja vihreät maanviljelyn roskaheinä.

Revi siitä

Ei saatu Väyrystä. Miksi tyytyä cityehdokas Niinistöön? Annan ääneni Haavistolle, hän varmaan kuuntelee meitä maalaisia paremmin kuin Niinistö.

Ääni

Haluatko presidentiksi henkilön, joka kannattaa yrittäjyyttä vai henkilön, jonka taustavoimat haluavat lopettaa koko elinkeinomme?

Maanviljelijä

Haluatko presidentiksi avioliitossa olevan reservin kapteenin vai rekisteröidyssä parisuhteessa olevan sivarin?

Perusarvot kunniaan

Presidentti on sivari eikä kuulu kirkkoon. Siirtyykö ylipäälliköyys ja kirkon maallisen vallan edustus hallitukselle?

Kansankirkon jäsen

VIERASKOLUMNI

Lasku hyvästä metsänhoidosta?

Euroopan parlamentti pääsi viime viikolla vihdoin summaamaan Durbanin ilmastokokouksen tuloksia. Tanskalainen ilmastokomissaari Connie Hedegaard oli kutsuttu parlamentin täysistuntoon kertomaan neuvotteluiden kulusta ja vastaamaan meppien kysymyksiin. Hän sai kuulla niin ylistyksiä kuin kritiikkiäkin.

Moni näki Durbanin historiallisena virstanpylväänä kansainvälisissä ilmastoneuvotteluissa, mutta toiset kritisoivat Hedegaardia melko kovin sanankääntein.

Itse nostin esille metsäkadon päästöjen kompensaatiomahdollisuuden. Olemme saaneet lukea tämänkin lehden sivuilta, että Durbanin tulos ei ole monenkaan mielestä hurraamisen arvoinen saavutus. Metsäkadon päästöjen kompensaatiomahdollisuuden poisjääminen nähdään suurena tappiona metsävaltaisen Suomen kannalta.

Olen itse myös pettynyt neuvotteluiden tulokseen tältä osin. Kun maamme maapinta-alasta yli kolme neljännestä on metsää, yhteiskunnan kehittäminen on melko lailla mahdotonta ilman metsäpinta-alan pienentymistä.

Suomessa metsiä raivataan noin 20 000 hehtaaria rakennetun ympäristön tieltä. Se on vain marginaalinen osa koko Suomen valtavasta metsäpinta-alasta. Maamme puuston kasvu on vuosittain kymmeniä miljoonia kuutiometrejä suurempi kuin poistuma, joten hiilinielua piisaa vastaisuudessakin.

Ilmastoneuvotteluiden tuloksessa ei näytetä huomioivan sitä, että puuston tilavuutta ja hiilinielua ei voida laskea vain pinta-alan perusteella. Neuvotteluiden tulos suosii maita, jotka ovat parturoineet metsänsä jo aikapäiviä sitten, kun taas hyvää metsänhoitoa harjoittaneet maat eivät saa kiitosta tekemästään tärkeästä työstä.

Pettymyksekseni ilmastokomissaari Hedegaard ei antanut asiaan kattavaa vastausta.

Ympäristöministeri Niinistö ja Hedegaard ovat kuitenkin vakuutelleet, että Suomella aiheutuvat lisäkustannukset hyvitetään unionin sisäisessä taakanjaossa. Kompromissia puolustellaankin sillä, että EU:n piti tinkiä maankäyttöön ja metsätalouteen liittyvistä tavoitteista, jotta saatiin edes jonkinlainen lopputulos.

Ymmärrän, että varsinkin globaalit neuvottelut ovat kompromissien taidetta. Kokemukseni neuvotteluista 27 jäsenmaan Euroopan parlamentissa osoittavat, että kompromissi on harvoin kaikille paras ratkaisu. Siinä mielessä Durbanin kokous on ollut menestyksellinen. Kompromissin hakeminen lähes kaikkien maailman maiden kesken kun on hieman eri kokoluokan sovittelua. Esimerkiksi Maailman kauppajärjestön niin kutsuttu Dohan kierros on ollut jäissä jo vuosia ja se on saanut monet menettämään uskonsa monenkeskisiin maailmanlaajuisiin sopimuksiin.

Niinistö ja Hedegaard aloittavat nyt neuvottelut Suomelle edullisemman menettelyn löytämisestä. Toivon suuresti, että Niinistö ja muu neuvottelukunta muistavat, että metsävarat ovat Suomelle tärkeä hyvinvoinnin ja kasvun lähde.

Metsä on myös tärkeä energiavaramme. Esimerkiksi pienpuun energiatuki on erittäin tärkeä metsäenergian korjuun kannustaja. Toivon, että poliittinen johto ja virkamieskunta vaikuttavat myös siihen, että pienpuun energiatuki menee komissiossa läpi.

Suomen metsävarat pysyvät valtavana hiilinielunä niiden kestävästä käytöstä huolimatta. Sen vuoksi metsäpinta-alan väheneminen pitäisi voida kompensoida edelleen.

RIIKKA MANNER
on europarlamentaarikko (kesk.).

riikka.manner@europarl.europa.eu

Jatkuva kasvatus tuottaa tukkia

Syksyllä tutkin reilut parikymmentä vuotta sitten hakkaamani suurehkon kuusen kantoa ja kannon ympärillä kasvavia viittä tukkipuuta. Ison kuusen kaatamisajankohtana nuo puut olivat olleet kuitupuita.

Nyt voin poistaa viidestä tukkipuusta kaksi tai kolme, ainakin kaksi tukkipuuta jää vielä lopullihotukseen ja vihoviimeiseksi yksi. Tukkipölkkyjä tulee runkoa kohti kahdesta kolmeen.

Näiden viiden kasvamaan jätetyn puun tukki ja rahallinen kokonaissaanto tulee olemaan huomattavasti suurempi siihen nähden jos ne olisi aikoinaan hakattu kuiduksi, ja edelleen jatkettu yhden jo ison tukkipuun lihottamista. Lisäksi metsän kallis uudistaminen olisi sitä rataa mennen ollut nopeasti käsillä. Nyt uudistaminen – millä keinoin se sitten suoritetaankin – siirtyy vuosikymmenillä eteenpäin, ja voi jäädä kokonaan muitten murheiksi. Mikä on vain oikeus ja kohtuus, täytyyhän nuoremmillekin olla töitä.

Jatkuvassa kasvatuksessa on mahdollista maksimoida arvokas tukkipuu saanto mahdollisimman suureksi ja minimaalistaa kuitupuun osuus. Pystyyn jääneistä elinkelpoisista ja kasvukykyisistä kuitupuista kasvaa rahakkaita tukkeja, kun avohakkuussa kuitupuiden tuotto olisi jäänyt vähäiseksi. Metsänomistajan talouden näkökulmasta vain nettotuotolla on merkitystä.

Ensiharvennuksia lukuun ottamatta liian nuorena hakatuissa puissa hukataan kuluneiden vuosikymmenten kasvuhyöty ja tulevien vuosien tuotto. Eli henki ja rahat menevät kertaheitolla.

Jatkuvassa kasvatuksessa pyritään kasvattamaan mahdollisimman moni kasvukykyinen pienpuu arvokkaaksi tukkipuuksi. Silloin pienpuussa jo saavutettu kasvuetu ei mene hukkaan kuten kerrallisessa poistossa eli avohakkuussa.

Tähän olennaisena osana liittyy metsän luontainen uudistaminen, sekä keinollisen uudistamistarpeen siirtäminen myöhäisemmäksi ja samalla sen harva lukuistaminen.

Jatkuvassa kasvatuksessa yksittäisiä kuvioita ei saada kerralla sellaiseen "kuntoon", niin että seuraavan kerran menisit omille jäljillesi kymmenien vuosian kuluttua. Satoa korjataan lähes jatkuvasti, enemmän tai vähemmän koko metsälön tai sen tietyiltä alueilta.

Jatkuvassa kasvatuksessa metsälösi on jatkuvan tarkkailun alaisena, metsää ei voi unohtaa niin helposti oman onnensa varaan kuten kerrallisen kunnostamisen jälkeen voi käydä.

Ensisijaisesti on huolehdittava, että pystyyn jäävä puusto omaa kasvumahdollisuudet. Jäävän puuston elinkelpoisuus on koko homman ydin.

Jos metsikkö harvennetaan kerralla liian harvaksi periaatteella "kerralla kaikki kuntoon," tukin kokonaissaanto nopeutuvasta kasvusta huolimatta jää vajavaiseksi. Mitä lyhyempään kiertoon pyritään voimakkaiden ja vähälukuisten harvennusten kautta, myös sitä lyhyemmälle ajalle metsikön uudistamiset kuluineen ajoittuvat ja sitä pahemmin yleistyneet myrskyt aiheuttavat tuhoa. Myös aukkojen jättöpuuryhmät ovat metsänomistajan pussista pois.

Sadan vuoden ajalle saattaa pahimmillaan kertyä kaksi päätehakkuuta ja kallista metsän uudistamista maaperän myllläämisineen. Kunnon järeyttä on vaikea lyhyellä aikajaksolla saavuttaa, ja joka kerta menetetään tukiksi kasvatettavissa oleva, elinkelpoinen kuitu ja pienpuu.

Jatkuvassa kasvatuksessa omatoiminen hankintahakkaaja voi pienessäkin metsälössä nauttia näkäräisistä eli tukkipuiden myynneistä lyhyin väliajoin monien vuosikymmenien ajalla, kun kerrallisessa hakkuussa saa vain kertahumalan eläessään ja edessä on vuosikymmenien mittainen krapula. Tämä tuottamaton aika korostuu semminkin, koska kuitupuu on jatkuvasti alihinnoiteltua tuontikuituun nähden. Tuottoa alkaa kertyä vasta tukkikertymän mukana ja sitähän aukosta saa odotella haudan partaalle saakka.

Paremminkin voisi olla jos kuitupuun hinta olisi nykyistä korkeampi. Ulkoa tuodun kuitupuun hinnalla korjattaisiin avohakkuiden nuoren puuston menetyksiä aikatavalla eli saataisiin avohakkuutkin metsänomistajalle kannattavammaksi. Puhumattakaan menetetyistä veroeuroista ja kansallisesta työllistävyydestä, aina yritysten toimihenkilöistä alkaen.

Arvi Pöyhönen
Suonenjoki

HUIDUNPERÄ

Loppuvaihe käsillä

Tässä maassa on presidentinvaalien loppuvaihe kohta käsillä. Äänimäärillään ovat lopulliselle valintakierrokselle nyt selviytyneet kokoomuksen Sauli Niinistö ja vihreiden Pekka Haavisto.

Edellinen sai ensimmäisellä vaalikierroksella äänistä 37, jälkimmäinen 18,8 prosenttia. Varsin pienellä marginaalilla, vain 1,3 prosenttia Haavistoa vähemmällä äänimäärällä, jäivät kolmanneksi tulleen Paavo Väyrysen presidentinmahdollisuudet silleen.

Suuryllätys lisäksi oli, että sosialidemokraattien Paavo Lipposen kannatus jäi vaaleissa jopa perussuomalaisten Timo Soinin saaman vajaan kymmenen prosentin alapuolelle.

Huidunperällä on pohdittu ja ihmeteltykin tämänkertaisia vaaleja. Kolmesta suurimmasta puolueesta ovat tavanneet kahden ehdokkaat selviytyä ja käydä lopullisen vaalitaiston.

Huidunperällä on arvostettu presidenttiehdokas Väyrystä ja hänen mittavaa, kautta maan toteuttamaansa presidentinvaalikampanjaa.

Opintonsa ja uransa ovat nykyisessä presidenttiehdokkaiden seurassa osin jopa ainutkertaiset. Kyseessä on ensinnäkin ainut väitellyt mies, yhteiskuntatieteiden tohtori. Vuonna 1988 valmistunut väitöskirjansa käsitteli Suomen ulkopolitiikkaa kansallisena doktriinina sekä tulevaisuuden ihmisyyspolitiikkaa.

Väyrysen ura eduskunnassa alkoi 1970, kun hän oli 24-vuotias. Ura on sittemmin laajentunut myös EU-parlamentaarikoksi. Kuudesti hän on ollut maan istuvan hallituksen jäsen ja tällöin kyseessä ovat olleet varsinkin ulko- ja ulkomaankauppaministeriydet. Ministerinura tosin alkoi opetusministeriössä. Puolueessaan hän on saavuttanut kunniapuheenjohtajan aseman.

Sotilasarvoltaan Väyrynen on kapteeni. Otettaanpa huomioon, niin toteaa Huidunperällä Kylä-Huinala, että presidentti on puolustusvoimien ylipäällikkö, kun taas Väyrysen täpärästi nyt ohittanut presidenttiehdokas Haavisto kuuluu maamme sivareihin.

Paavo Väyrysen äskeiset kuukaudet puhetilaisuuksineen maamme maakunnissa ja kunnissa ovat olleet määrältään ainutkertaiset.

Hämmästyttävää on, että väsymyksestä ei kuitenkaan ole näkynyt merkkiäkään. Puheensa pääkaupungin Finlandiatalon vaalijuhlassa oli ennen kaikkea kokonaisvastuuta maamme kehittämisestä tiedostavan ja huolehtivan vakuuttava julistus.

Kuulijat arvostivat etenkin Väyrysen sanomaa maamme kokonaisvaltaisen kehittämisen välttämättömyydestä. Kyseessä oli samalla vastapuhe nykyhallituksen keskittävälle kuntauudistushankkeelle.

Historian kahdentoista tähänastisen presidenttimme luettelosta selviää, että poliittisista puolueista nykyisen liberaalipuolueemme edeltäjä kansallinen edistyspuolue, maalaisliitto-keskusta ja sosialidemokraatit ovat olleet presidenttien lähtöpuolueita.

Maalaisliitolähtöisiä ovat olleet Relander, Kallio ja Urho Kekkonen puolestaan neljännesvuosisadan ajan. Sdp-lähtöisten presidenttien kausi taas alkoi Kekkosen jälkeen Mauno Koivistosta 1982 ja on kestänyt keskeytymättä sen jälkeen täydet kolme vuosikymmentä. Jatkajia ovat olleet Ahtisaari ja Halonen.

Kolmesta suuresta puoluueestamme kokoomuslähtöisiä presidenttejä on sen sijaan ollut vain kaksi, Svinhufvud vuosina 1931–37 ja J. K. Paasikivi raskaat sodanjälkeisajat vuosina 1946–56.

Tarja Halosen kanssa viime presidentinvaaleissa ehdokkuudesta kilpaillut ja kannatukseltaan vahvimpana ehdokkaana oleva kansanedustaja, hovioikeudenneuvos, Sauli Niinistö tullee nyt kolmantena täydentämään kokoomuslähtöisten presidenttien sarjaa.

Hän on Väyrysen tavoin 40-lukulaisia. Eduskuntauransa alkoi 1987, ja puhemiehen tehtävät ovat kuuluneet asiaan. Ministeriydet taas ovat toteutuneet oikeusministeriössä ja kolmasti valtiovarainministeriössä.

Tämän vuosituhannen alussa Niinistö toimi lisäksi Euroopan investointipankin johtokunnan päätoimisena jäsenenä.

Paavo Väyrysestä on nyt aihetta todeta, että työnsä presidenttiehdokkaana on ollut vahvan myönteinen ja mitä rohkaisevin. Sanomansa on palauttanut tervetulleesti maakuntien väen terveen itsetunnon eli uskon itseensä. Kannatus on samalla palautunut kohti tuttuja lukemia.

Perussuomalaisten viime eduskuntavaaleissa tapahtunut suuri invaasio nosti viiden kansanedustajan ryhmän 39 kansanedustajan puolueeksi. Niin sanotut vanhat puolueet menettivät kukin silloin enemmän tai vähemmän siihenastista kannatustaan, keskusta eniten.

Presidenttiehdokas Timo Soinin puolueen kannatus vaalien ensimmäisellä kierroksella on myös palautunut ennalleen.

Tämä on kotoisen yhteiskuntamme päivänpolitiikkaa lopullista presidentinvaalia odoteltaessa.

Moni miettii, ketä nyt äänestää. Vai jättääkö äänestämättä?

HEIKINTYTÄR

Reilu kauppa, luomu ja lähiruoka täydentävät toisiaan

Usein kuulee kysyttävän, että onko Reilu kauppa, luomutuotanto vai lähiruoka se kaikkein eettisin? Silloin saattaa unohtua, että kaikilla kolmella tuotantotavalla on useita yhteisiä tavoitteita.

Mikäli haluamme, että viljelijät niin Suomessa kuin muuallakin maailmassa saavat riittävän korvauksen työstään, että kuluttajalla on mahdollisuus tietää ostamansa tuotteen alkuperästä, ja että ympäristö otetaan kaikessa tuotannossa huomioon, olisi syytä edistää kaikkia kolmea.

Ostaa läheltä ja luomuna silloin kun se on mahdollista, mutta taata samalla riittävä korvaus ihmisille kehitysmaissa tukemalla myös Reilun kaupan tuotteita.

Reilun kaupan hyödyt eivät nimittäin rajoitu pelkkään tuottajille tarjottavaan lisähintaan, vaikka se eräs järjestelmän tärkeimpiä puolia onkin.

Siinä missä tavallisen kahvin tai suklaan ostajalla ei ole keinoa tietää minkälaisissa olosuhteissa tuotteet on tuotettu ja sisältyykö tuotantoon vaikkapa lapsityövoiman käyttöä, on Reilun kaupan tuottajat mahdollista selvittää.

Sekä läheltä että kaukaa ostamisella on puolensa, Antti Kylänpää kirjoittaa.

Myös ympäristönsuojelu otetaan Reilussa kaupassa tavallista tuotantoa paremmin huomioon, vaikka kaikki tuotteet eivät luomutuotteita olekaan.

Lähellä tuotettujen tuotteiden ostaminen takaa suomalaisten viljelijöiden toimeentulon, ja toisaalta Reilu kauppa voi olla yksi väline nostaa ihmisiä köyhyydestä.

Mikäli kehitysmaassa asuvat ihmiset voivat osallistua paremmin ehdoin maailmantalouteen, se takaa heille paljon kehitysyhteistyöhön laitettuja varoja suuremmat tulot.

Sen sijaan, että pohtii pitkään kaikkien kolmen vaihtoehdon eettisyyttä, on mahdollista valita myös ne kaikki. Ei ole ollenkaan ristiriitaista ostaa samalla läheltä ja kaukaa.

Antti Kylänpää
puheenjohtaja
Eettisen kaupan puolesta ry

Brysselin tapahtumia!

EU:n Vetoomusvaliokunnassa on jäseniä ja varajäseniä useista maista mutta ei ainuttakaan suomalaista. Iso-Britanniasta on 10 jäsentä, Espanjasta 7, Italiasta 6, Saksasta ja Puolasta 5, Kreikasta, Unkarista, Itävallasta, Ranskasta ja Romaniasta kustakin 4, Bulgariasta ja Itävallasta 2 ja yksi Tanskasta, Maltalta, Liettuasta, Latviasta ja Alankomaista.

12. tammikuuta iltapäiväistunto käsitteli aluksi ylimääräisenä asiana pitkään valiokunnan Romanian matkaa, joten Turun tekopohjavesiasian käsittely alkoi noin 1½ tuntia myöhässä.

Vampulalainen A. Bland esitti sallitun viiden minuutin esitelmän heijastettuna kuvineen valkokankaille. Sen jälkeen allekirjoittanut piti lyhyen puheen kerraten hankkeen pääkohdat ja esittäen erinomaisen pohjaveden säilyttämistä hyvänä ja siksi suoraputken käyttöä Virttaankankaan säästämiseksi tuhoilta ja nimenomaan kestävän kehityksen nimissä.

Erikoista, että kukaan valiokunnan jäsenistä ei kysynyt meiltä mitään! Kaksi jäsentä puhui hyvin lyhyesti. Ilmeni, että suomalainen viranomainen (?) oli ilmoittanut heille, että koko hanke on mennyt täysin kaikkien lakien ja asetusten mukaisesti eikä Suomessa ole kuulemma korruptiotakaan!

Toinen jäsen alkoi selittää, että hän tuntee oikein hyvin turkulaisen poliitikon, ihan nimeltä mainiten. Tämä jäsen oli ollut hänen saunassakin! Turkulaispoliitikko on ollut yhden nelivuotiskauden Euroopan parlamentissa 1990-luvulla.

Pian ilmeni, että asiassa oli jo päätös tehty! Enää kirjoitetaan pöytäkirja! Meidän suullinen kuuleminen kokouksessa oli siis täysin turha!

Valiokuntaa ei näemmä kiinnosta kaukaisen Suomen asiat. Toki Suomi kelpaa EU:n ison jäsenmaksun maksajaksi ja Välimerenmaitten avustusten maksajaksi ja takuumieheksi!

Hannes Heikkilä
dipl.ins.
Alastaro